

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1603

Vita S. Briccii Episcopi Tyronensis discipuli S. Martini: Ex ea quæ est per
Gregorium Turonensem. lib. 2. Hist. Francor. cap. 1.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42787

esset & vorax flamma prædictam ædem similiter inuasisset, congregatio S. Cuniberti dum eiusdem sanctissimi Patroni corpus contra ignem gemendo & lachrymando deferret, confestim flamma euanuit, & sacra domus à repentino interitu immunis permansit.

VITA S. BRICTII EPISCOPI TURONENSIS DISCIPULI S. MARTINI: Ex ea qua est per Gregorium Turonensem, lib. 2. Hist. Francor. cap. 1.

POST gloriosum beati Martini, Turonicæ civitatis Episcopi, summi & incomparabilis viri decessum, Bricti^o ei^o discipulus in eo dignitatis gradu successit. At verò hic Brictius primevæ adhuc ætatis iuuenis multum à magistri sui perfectione remotus, varias ei tendebat insidias, & sæpè furibundus virum optimum, & omni sanctitatis laude conspicuum tantis onerabat conuicijs, ut ægrè interdum à manibus temperaret. Quadam verò die dum quidam corporis ægrimonia oppressus, medicinam à B. Martino expeteret, fortè Brictium adhuc Diaconum in platea obuium habuit. Qui cum ab eo de Martino inquireret, ipse solitis invidiæ stimulis in virum sanctum concitatus, Si, inquit, delirum illum quæris, prospice eminus. Ecce, cælum solito sicut amens respicit. Cumque pauper ille voti compos factus iam recessisset: vir sanctissimus placida voce Brictium compellans; Num ego, inquit, Bricti delirus tibi videor? Cumque ille turpiter confusus se dixisse negaret, Martinus ait;

Cuniberti ab incendio habetur.

Vide Tom. 5. Annal. C. Baden. Notat. ad Martyr.

Roman. 13. Nouéb. a qui accidit iuxta Tom. 5. Annal. C. Bavon. anno Domini 402. Brictium in iuventute valde discolor.

Brictium irridet S. Martinum.

ait; Nonne aures meæ ori tuo adhærebant, cum hæc eminus loquereris? Amen dico tibi, quia obtinui à Domino, vt tu primus à me Pontificatus huius honorem obtineas. Sed noueris interim multis te in episcopatu tempestatibus agitatatum iri. Briccius hæc audiens, Nonne verum, inquit, dixi, istum delira verba proferre? Sed & presbyterij honore præditus, sapius beatum virum conuicijs lacessuit.

His alijsque vitijs quanquam obnoxius esset Briccius, castimonia tamen & perspicacis ingenij laude præcellens orationi vacabat: & candido sinceroque animo cum ceteris Dei famulis Dominum laudabat. Itaque ciuibus non ingratus, summa populi totius voluntate ad Pontificatus officium euectus fuit: in quo multis sanè & horrendis tempestatibus agitatatus, præcedentis vitæ maculas sordisque vberè lachrymarum fonte diluit. Trigesimo enim tertio ordinationis eius anno (vnde profectò constat etiam multorum annorum felicitatem valdè esse pertimescendam) lamentabilis contra eum intentati falsò criminis exorsa est causa. Nā mulier, ad quam cubicularij eius vestimenta deferebant abluenda, murata religionis veste, quam professā fuerat, concepit peperitque. Quo sanè scelere Turonorum populus grauitèr offensus, Episcopum, quem huius criminis reum clamabat, lapidibus vnanimi consensu obruere statuit. Illo autem crimen negante, populus maiore furore concitatus, scelestum eum & supplicio dignum multò magis clamabat. Cumq; furentis populi impetum morti iam proximus diutius reprimere non

Fit Episcopus & multis patitur.

Populus ei crimen stupri intendit.

re non posset, infantem ad se deferri postulavit. Erat is triginta, non amplius dierum; cui Episcopus adiuro, inquit, te per Iesum Christum Dei filium, ut palam edicas, num ego genitor tuus existam. Et infans: Non es, inquit, tu pater meus. Populis autem clamantibus & videntibus, ut infantem patris nomen prodere cogeret, respondit Briccius: Quod ad me pertinet, sollicitus praestiti. Vobis si quid praeterea suppetit, per vos requirite. Tunc illi magicis artibus hanc fieri asserentes, facta conspiratione in eum insurgunt, & multis oneratum iniurijs huc atque illuc trahunt. Ille autem ad mitigandam furientis populi insaniam, ardentibus prunas birro suo imponens, illaesus eas ad beati Martini detulit sepulchrum dicens: Sicut istud vestimentum ab ignis huius incendio illaesum videtis, ita & corpus meum a tactu mulieris est impollutum. Illis vero nec tanto miraculo fidem adhibentibus, novis oneratus calumnijs trahitur, ei jecitur, & Iustinianus ei in episcopatu subrogatur.

*Infans 30.
dierum lo-
quitur.*

*Prunas ar-
dentes por-
tat illaesus.*

*Expellitur
ex episcopa-
tu.*

Tum vero Briccius memor verborum sanctissimi quondam antistitis, flens eiulansque Romanae urbis Pontificem expetijt: merito se ijs exerceri iniurijs dicens, quod sanctum Dei sepius delirum amentemque vocasset, nec clarissima maximarum virtutum eius testimonia recipere voluisset. Neque tamen ijs contenti iniurijs ciues, Iustinianum ad persecuendum eum destinaverunt; similia ei aut etiam graviora minitantes, ni Briccium abeuntem iudicio sequeretur. Iustinianus vero Turonis, Vercellas Italiae civitatem perueniens,

*Pergit Ro-
mam.*

iudi-

judicio Dei percussus, obiit peregrinus. Turonici eius obitum audientes, & in malitia perdurantes, Armentium in eius locum constituerunt. At Briccius Romam veniens Pontifici quætitis fuisset agitated turbinibus cum lachrymis exposuit, iustoque animi fractus dolore, patratâ in sanctum Dei mala dignis poenitentiae fructibus expiauit. Septem continuos in ijs lachrymis Romæ exegit annos; quibus exactis cum plena Summi Pontificis auctoritate Turonos redire disposuit: veniensque ad vicum, cui nomen est Laudiacum, sexto ab vrbe Turonica milliario, correptum febre Armentium, media dein nocte è vita migrasse cælesti visione admonitus cognouit. Tum verò ocyus ad urbem contendens, cum portam ciuitatis ingrederetur, ecce per oppositam defunctus Armentius ad sepulchrum defertur. Quo sepulto, Briccius in cathedram restitutus, septem dein annos in ea functione feliciter expleuit: cui post quadraginta septem episcopatus annos defuncto, magnificæ sanctitatis vir Eustochius successit.

Septem annos Romæ multis se lachrymis conficit.

Nota mirum quid. Briccius in sedem restituitur.

Vide Tom. 6. Annal. C. Baron.

13. Nouë. Patria eius.

Fit Episcopus Ruthenensis.

VITA S. QUINTIANI, PRIMO RUTHENÆ, deinde Aruernæ Ciuitatis Episcopi: Ex ea quæ est apud Gregor. Turonens. Episcop. de vita Patrum Cap. 4. Claruit Anno Domini 507. & reliquis.

BEATUS Quintianus Afer natione, in ecclesiasticis scripturis apprimè eruditus, ob eximiam vitæ sanctimoniam B. Amatio in Episcopatu Ruthenæ Ecclesiæ meruit succedere: cuius & sacrum corpus pietate ductus